

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

w sprawie z powództwa T. R.
przeciwko E. P. sp. z o.o. w W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 22 stycznia 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego
w Warszawie z dnia 28 listopada 2024 r., sygn. akt XIV Pa 56/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adwokat K. K. – S. od Skarbu Państwa – kasa Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 900 (dziewięćset) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym wraz z ustawowymi odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c.;**
- 3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł wraz z ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwem z 31 października 2016 r. powód T. R. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. P. sp. z o.o. w W. odszkodowanie w wysokości 50.000 zł w związku z naruszeniem przez pozwanego jako pracodawcy obowiązku poszanowania godności oraz innych dóbr osobistych pracownika w związku z doświadczanym w pracy molestowaniem seksualnym. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w trakcie zatrudnienia notorycznie narażony był na uwłaczające godności zachowania seksualne członka zarządu pozwanej spółki, z którym wielokrotnie zmuszany był odbywać nieuzasadnione wyjazdy służbowe, w trakcie których miało dochodzić do molestowania seksualnego. Zdaniem powoda, długotrwałe doświadczanie molestowania seksualnego ze strony przełożonego doprowadziło go do problemów zdrowotnych natury psychicznej.

W odpowiedzi na pozew pozwana E. P. sp. z o.o. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana podała, że nigdy nie doszło do wystąpienia niedozwolonych zachowań przedstawionych w pozwie, w szczególności tych związanych z molestowaniem seksualnym czy jakichkolwiek innych zachowań dyskryminujących czy mobbingowych, które mogłyby godzić w dobra osobiste powoda. Podkreślono, że zarzuty pozwu zostały wykreowane w celu zemsty i zdyskredytowania pracownika pozwanej, z którym powód pozostaje w konflikcie od czerwca 2014 r. w związku z łączącymi ich relacjami biznesowymi i wzajemnymi rozliczeniami z tego tytułu, powstałymi już po rozwiązaniu stosunku pracy z powodem. Z ostrożności procesowej pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia, które nastąpiło w dniu 26 marca 2016 r. - 3 lata od ostatniej obecności powoda w pracy, tj. z chwila, gdy mogło dojść do ostatniego rzekomego naruszenia przepisów przez pozwaną.

Wyrokiem z 18 października 2023 r., sygn. akt VII P 1594/16, Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od tego wyroku wniósł powód, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c.

Wyrokiem z 28 listopada 2024 r., sygn. akt XIV Pa 56/24, Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację.

Sąd Okręgowy podzielił dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku, przyjmując ustalenia i oceny tego Sądu za własne bez konieczności ich powielania. Sąd drugiej instancji nie dopatrywał się naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów, skutkujących koniecznością - zgodnie z żądaniem apelacji - zmiany lub uchylenia tego orzeczenia.

Sąd odwoławczy uznał, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. był nieuzasadniony. Wbrew twierdzeniom apelującego, w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędnej oceny dowodów, gdyż jest ona w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana została w sposób obiektywny, rzetelny i wszechstronny. Wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Rejonowy przywołane i omówione. Ocena dowodów, co do faktów istotnych w sprawie, nie narusza ani reguł logicznego myślenia, ani zasad doświadczenia życiowego czy właściwego kojarzenia faktów.

Sąd Okręgowy podkreślił, że do przyjęcia trafności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie wystarcza wskazanie innej, możliwej na gruncie zebranych dowodów wersji faktycznej, bowiem konieczne jest wskazanie, które z istotnych dowodów zostały pominięte, bądź które z nich ocenione zostały z naruszeniem przywołanych wyżej zasad. Środek odwoławczy zawierający zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, niespełniający powyższych wymagań, stanowi w istocie rzeczy jedynie bezpodstawną polemikę ze stanowiskiem sądu, korzystającym z ochrony przewidzianej w art. 233 k.p.c.

Kwestionowanie dokonanej przez Sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie (jak czyni to apelujący) na zaprezentowaniu przez skarżącego jego własnej oceny dowodów i wersji stanu faktycznego. Zarzuty apelującego w tej części mają zatem jedynie polemiczny charakter z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Już tylko z tego względu argumentacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podkreślił także, że w ramach swobody oceny dowodów mieści się wybór określonych dowodów spośród dowodów zgromadzonych,

pozwalających na rekonstrukcję istotnych w sprawie faktów. Sąd Rejonowy szczegółowo umotywował przyczyny, dla których jednym dowodom dał wiarę a którym - odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wskazał, na których konkretnie dowodach oparł ustalenia faktyczne. Skarżący przedstawił natomiast własną wersję zdarzeń, opierając się jedynie na części dowodów, w tym na wyrwanych z kontekstu fragmentach zeznań, bez odniesienia się do pozostałego materiału dowodowego. Tak postawiony zarzut przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów nie mógł zatem zostać uwzględniony.

Sąd drugiej instancji podkreślił także, że dla skuteczności zarzutu obrazy przepisów postępowania konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że uchybienie sądu w tym zakresie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, czego skarżący nie uczynił.

Jeśli chodzi o pominięcie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego psychiatry, w ocenie Sądu Okręgowego również to rozstrzygnięcie było prawidłowe. Nie można kwestionować opinii tylko dlatego, że strona nie jest z niej zadowolona. Biegły w swojej opinii wskazał, że nie było podstaw by twierdzić, że stan psychiczny powoda wskazywał na molestowanie seksualne oraz że choroba psychiczna powoda jest chorobą samoistną, na ujawnienie się której stres w pracy nie miał wpływu. Opinia biegłego psychiatry przeprowadzona w niniejszej sprawie była jednoznaczna, biegły przekonująco uzasadnił swoje stanowisko; wniosek powoda o dopuszczenie opinii uzupełniającej zasadnie został pominięty jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania.

Sąd Okręgowy ocenił, że zarzuty zawarte w apelacji stanowią jedynie próbę wkroczenia w sędziowską ocenę dowodów i gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. W szczególności w uzasadnieniu apelacji nie wykazano, aby argumentacja Sądu pierwszej instancji była sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania. Odmienna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w zasadzie odmienne wnioski wyprowadzone przez apelującego na podstawie wrywkowej oceny części dowodów, bez podjęcia próby zakwestionowania dowodów potwierdzających okoliczności przeciwne, pozostają jedynie w sferze dyskusji i nie są wystarczające do uznania, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną powód w części, co do pkt 1. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywista zasadność skargi kasacyjnej).

Skarżący podniósł, że zaskarżone orzeczenie obarczone jest naruszeniem przepisów prawa materialnego. Wynikiem tych naruszeń jest wydanie przez Sąd drugiej instancji oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania z uwagi na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ k.p.c.; oddalenie ww. skargi jako bezzasadnej - na wypadek przyjęcia przez Sąd Najwyższy tej skargi do rozpoznania; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na tej podstawie, że jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Skarżący nie wykazał jednak istnienia przesłanki oczywistej zasadności skargi, określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Powołanie się na przesłankę, zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona. O ile jednak dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03).

W skardze kasacyjnej nie przedstawiono jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby świadczyć o jej oczywistej zasadności. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się jedynie na polemice z oceną materiału dowodowego i ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, co w świetle treści art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne. Skarżący opiera swoją argumentację jedynie na próbie podważenia oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd drugiej instancji i przedstawieniu własnej wizji stanu faktycznego sprawy, która jednak nie znajduje oparcia w materiale dowodowym. Skarżący nie uprawdopodobnił zachowania o charakterze molestowania seksualnego, a jedyne, co wykazał, to fakt odbywania podróży służbowych, który nigdy nie był przez stronę pozwaną kwestionowany. Jednak sama podróż służbowa nie stanowi przejawu molestowania.

W kontekście odmowy przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłego psychiatry, również w tym zakresie nie wykazano, aby doszło do rażącego naruszenia przepisów postępowania. Sądy obu instancji oceniły, że dowód z opinii biegłego jest wystarczający do ustalenia okoliczności, na które został powołany. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przytoczono stwierdzenie z opinii biegłego, że stan psychiczny powoda nie wskazuje na molestowanie seksualne. Jest to stwierdzenie, jasno odnoszące się do wątpliwości formułowanych przez pełnomocnika skarżącego i wskazuje, że molestowanie nie wywołało u powoda choroby psychicznej.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 1, art. 98 § 1, 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1964).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd orzekł na podstawie § 8 ust. 1 pkt 5 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2026 r., poz. 87)

[KK]

[a.ł]

